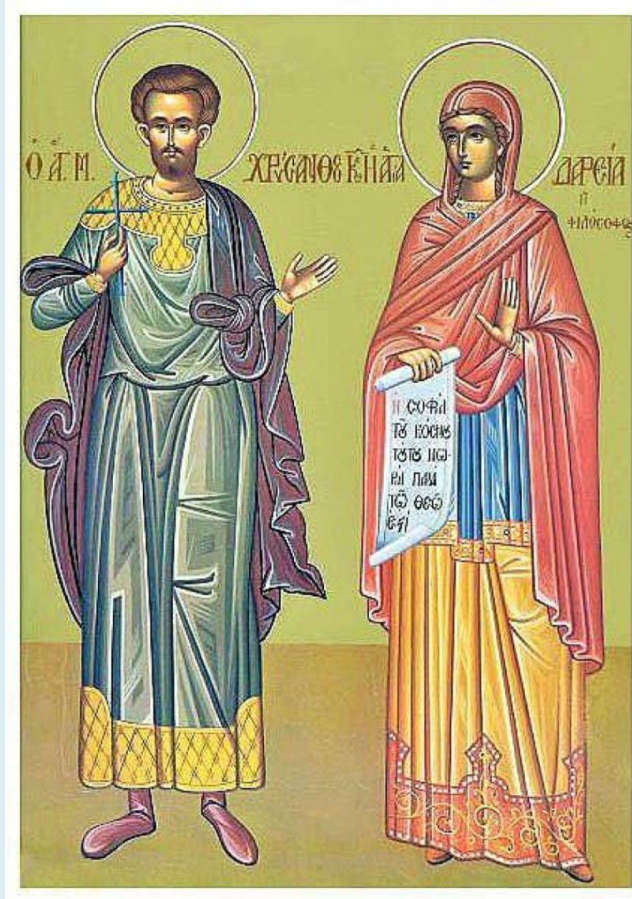
Acatistul Sfinților mucenici Hrisant şi Daria, soţia sa

(19 martie)

Materiale despre Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu cu soţia sa Ilaria şi fiii lor Iason şi Mavru:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Hrisant-%C5%9Fi-Daria-(19-mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Claudiu

***

Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria (19 martie):

https://www.academia.edu/42867049/Sfin%C5%A3ii_mucenici_Hrisant_%C5%9Fi_Daria_19_martie_

https://archive.org/details/sf.-hrisant-si-daria

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-hrisant-si-daria

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm

greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

traducere din limba rusă

***

Troparul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria (glasul al 4-lea): Mucenicii Tăi, Doamne, Hrisant şi Daria întru nevoințele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule!

Condacul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria (glasul al 4-lea): Luminători luminoşi arătându-vă, dumnezeieştilor şi Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, cu lumina minunilor voastre străluciţi toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputinţelor; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă!

&&&

Condacul 1

Aleşii lui Hristos, mucenicii Hrisant şi Daria, cei ce aţi fost împodobiţi cu coroane de slavă divină și către viața veşnică, prin credință și suferință, aţi venit la Hristos, primiţi rugăciunile noastre, nevrednice, pentru slava lui Dumnezeu, izbăviţi-ne de ispite și tot felul de necazuri și noi vă lăudăm, cu dragoste și bucurie: ***Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!***

Icosul 1

Sufletul vostru a avut puritate îngerească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. V-ați ferit de farmecul lumii, cea fără de Dumnezeu, bucurându-vă de inegalabila bunătate divină, cântând laude Stăpânului tuturor fericirilor. Ne bucurăm de faptele voastre şi vă strigăm, cu tandrețe:
Bucurați-vă, mărturisitori minunați, care aţi iubit Adevărul divin;
Bucurați-vă, că aţi alungat vrăjmășia farmecului și dulceața patimilor;
Bucurați-vă, că v-ați întărit bunătatea în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci dulciurile acestei lumi nu v-au fost ispitiri;
Bucurați-vă, că aţi arătat cu îndrăzneală, desfătările idolilor;
Bucurați-vă, căci cuvintele voastre au fost pentru cei necredincioși lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 2

Văzând ostilitatea desfătărilor și a dulceții patimilor, Sfinte Hrisant cel binecuvântat, înarmat cu credință l-ai alungat pe şarpele cel viclean şi pe Daria ai adus-o mireasă imaculată a lui Hristos ca cea mai grațioasă mireasă, cântând cu ea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Aţi avut mintea luminată de lumina adevărului, mucenici plini de toată vitejia. Aţi fost împodobiţi cu vitejia inimii lui Hristos în mărturisirea credinței în Dumnezeul Adevărat, şi pentru o asemenea îndrăzneală, slăvindu-vă faptele, primiţi această laudă:
Bucurați-vă, căci aţi iubit adevărul credinței în Hristos;
Bucurați-vă, credincioşi ai Ortodoxiei şi al adevărului ziditor;
Bucurați-vă, căci poruncile lui Hristos în curăție le-aţi împlinit;
Bucurați-vă, căci aţi dus o viață în curăţie, plăcută Domnului;
Bucurați-vă, că v-ați împodobit sufletele cu dragostea lui Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi disprețuit desfătările acestei lumi și deșertăciunea;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 3

Puterea divină v-a sprijinit în chinurile voastre pentru Hristos, căci stând în mijlocul celor mai grele încercări, harul Domnului strălucea peste voi, suferind pentru credința lui Hristos. Iar noi, cu voci neîncetate, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având o mare dorință de a vă împodobi cu coroanele muceniciei pentru Hristos, Sfinților mucenici Hrisant și Daria, ați propovăduit neobosit credința lui Dumnezeu, denunțând nebunia duşmanului idolatriei, întărind credincioșii în credința adevăratului Dumnezeu și învăţându-i pe calea mântuirii. În același fel, văzând dragostea voastră pentru Dumnezeu, strigăm, cu îndrăzneală, către voi:
Bucurați-vă, mărturisitori adevărați, care nu vă temeţi de chinuri;
Bucurați-vă, învățându-i pe toți să nu se teamă de mustrările omenești;
Bucurați-vă, că v-aţi pus nădejdea în Dumnezeu;
Bucurați-vă, căci i-aţi învățat credința pe mulţi, care au crezut în Dumnezeu;
Bucurați-vă, că aţi rușinat, fără teamă, înșelăciunea lui satana;
Bucurați-vă, că v-ați petrecut tot timpul în fapte de rugăciune;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 4

O furtună de furie și nenorociri feroce ale persecutorilor nu au putut să vă zdruncine credința în Hristos, mucenici atot fericiți, Hrisant şi Daria, căci voi pentru Duhul Sfânt aţi cântat curajos, în fața lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind cuvintele Sfintei Scripturi, că Dumnezeu este iubire, binecuvântat Sfinte Hrisant, sufletul tău a iubit credința în adevăratul Dumnezeu. Ai fost ferm în credință şi ai adus-o la Hristos şi pe Daria, preoteasa templului Minerva, fiind slăvit de bunătatea iubirii Împăratului Ceresc. Iar noi te vom slăvi cu aceste laude:
Bucurați-vă, căci v-aţi păstrat în inimile voastre focul iubirii pentru Dumnezeu până la sfârşitul vieții voastre;
Bucurați-vă, că v-aţi întărit sufletul cu adevărata teologie;
Bucurați-vă, că Biserica lui Hristos este ocrotitoarea slavei;
Bucurați-vă, învăţători credincioși și mijlocitori către Dumnezeu;
Bucurați-vă, căci ne învățaţi să ascultăm poruncile divine;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 5

Aţi fost ca 2 stele pe cerul credinţei, Sfinţilor Hrisant și Daria, căci v-ați înţeles să trăiţi în curăţie ca soţi. Înlocuind viața iubirii temporare și trupești, v-ați împodobit sufletele cu dragostea lui Hristos şi cu harul dumnezeiesc, Domnului Cerului și al Pământului I-aţi cântat un cântec de: ***Aliluia!***

Icosul 5

Trăind o viață dumnezeiască împodobită cu slujirea neîncetată a Domnului, aţi predicat neobosit credința lui Hristos, spunând tuturor să aibă curaj şi că din credința lui Hristos să nu se retragă în nici un fel, denunțând întunericul idolatriei și îndreptându-i pe oameni spre fericirea cerească. Amintindu-ne viața voastră cuvioasă, vă strigăm, cu dragoste:
Bucurați-vă, căci aţi arătat icoana adevăratei căsătorii creștine;
Bucurați-vă, căci casa voastră a fost plină de Duhul Sfânt;
Bucurați-vă, îndrăzneala celor zeloși în Ortodoxia lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, lumânări arzând pentru dragostea lui Hristos;
Bucurați-vă, slava neînfricată a predicatorului;
Bucurați-vă, căci aţi îndurat chinuri ale sufletului împreună cu chinuri trupești pentru Hristos;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 6

Vorbele tale despre Dumnezeu au fost spuse cu glas tare, Sfinte mucenic Hrisant, căci ai chemat credincioșii să respingă tentațiile acestei lumi, dându-le cele potrivite celor care caută mântuirea și se gândesc la Dumnezeu. Împlinind aceasta, sfânt binecuvântat, ai adus-o şi pe Daria la Hristos, întărind-o în credință, cântând cu îndrăzneală lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aţi urcat duhovniceşte în inimile voastre spre lumina slavei cerești, adevărați mucenici ai lui Hristos, Hrisant şi Daria, căci v-aţi trăit toată viața, în evlavie și credința într-un singur Dumnezeu, Tatăl Atotputernic. Casa voastră a fost ca o mânăstire sfântă, iar noi, minunându-ne de această viață a voastră, vă cântăm:
Bucurați-vă, stele ale cerului, strălucitoare duhovniceşte;
Bucurați-vă, căci prin rugăciunile voastre s-a deschis pentru mulți, ușa Împărăției lui Hristos;
Bucurați-vă, protectori harnici ai caselor cinstite;
Bucurați-vă, vase alese ale harului divin;
Bucurați-vă, ocrotitori cerești ai căsniciilor cinstite;
Bucurați-vă, că v-aţi împodobit cu curăție, sufletele voastre;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 7

Pentru că nu aţi vrut să vă îndepărtați de credința lui Hristos și să faceți sacrificii idolilor ticăloși, guvernatorul orașului Kalerin v-a dat la tortură, sfinţilor purtători de pătimiri. Dar voi, după ce aţi îndurat multă suferință, cu îndrăzneală și credință, I-aţi cântat curajos lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Chinuitorul, uimit de măreția răbdării și credinței voastre, s-a gândit că faceţi magie şi a poruncit să fiţi daţi la cele mai grele torturi. Dar nimic nu v-a putut zdruncina credința, nici un fel de tortură sau truc. Credincioşii, privind suferințele voastre, vă strigă:
Bucurați-vă, lumini ale lui Hristos, strălucind în întunericul răutății;
Bucurați-vă, mustrând răutatea idolatrilor;
Bucurați-vă, neînfricaţi apărători creştini ai credinței;
Bucurați-vă, căci dragostea voastră, pentru Hristos, a crescut prin rănile voastre;
Bucurați-vă, cei ce aţi îndurat ocara și supărarea pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi învins, cu ajutorul lui Hristos;

Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 8

O minune s-a întâmplat când Claudiu, tribunul, a cunoscut adevărul lui Dumnezeu, văzând suferințele voastre, mucenici Sfinţi, Hrisant şi Daria căci un vrăjitor nu ar putea suporta un asemenea chin pe care voi l-aţi îndurat. Voi aţi primit, cu bucurie, chinurile și v-aţi mărturisit credința în Hristos, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

V-ați bucurat, din toată inima, de dragostea lui Hristos, Sfinților mucenici, Hrisant și Daria văzând convertirea la credința în Hristos nu numai a lui Claudiu, tribunul, ci și a tuturor din casa lui: Ilaria, soţia sa și copiii lui, Iason și Maurus, care împreună cu soldații care vă chinuiau, au cerut să primească botezul Domnului. Ei au crezut în Hristos şi au început să-L slăvească pe Dumnezeu, iar noi, cu bucurie duhovnicească, strigăm către voi:
Bucurați-vă, că v-aţi umplut sufletul de harul lui Hristos;
Bucurați-vă, luminând pe mulți cu lumină divină;
Bucurați-vă, că aţi avut curaj uimitor în faţa chinuitorilor răi;
Bucurați-vă, căci aţi fost, fără teamă, în suferința pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi chemat mulți chinuitori la Hristos prin suferințele voastre;
Bucurați-vă, căci aţi purtat crucea lui Hristos, cu răbdare și devotament;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 9

Toată natura îngerească s-a bucurat, nespus de mult, Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, văzând cum v-aţi jertfit pentru Hristos. Aţi învăţat pe toată lumea cu cuvinte dumnezeiești arătând Calea mântuirii şi aţi îndurat, fără teamă, chinul pentru credincioși, lăudându-L pe Dumnezeu, cel minunat întru Sfinții Săi, cu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii, cei fără glas, nu pot să vi se împotrivească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. Cine poate să redea suferințele voastre pentru Hristos, Dumnezeul nostru? Neglijând gloria pământului și măreția vieții vremelnice, v-aţi dat sufletele voastre pentru credința în Dumnezeu. Lăudându-vă faptele, vă strigăm, cu dragoste:
Bucurați-vă, săditori zeloși ai credinței în Hristos;
Bucurați-vă, adversari îndrăzneți ai idolilor închinării;

Bucurați-vă, credincioși conducători din întunericul idolatriei, până la Lumina lui Hristos;
Bucurați-vă, că v-aţi uimit chinuitorii cu multe minuni;
Bucurați-vă, că aţi îndurat bătaie înverşunată pentru Hristos;
Bucurați-vă, că pentru suferința chinului vostru pe Numerian l-aţi făcut de rușine;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 10
Aţi salvat sufletele credincioşilor, sfinților mucenici, fiind împodobiți cu înțelepciunea lui Hristos şi ați stins cugetările neînțelepte ale închinătorilor la idoli, fiind vase curate ale Atotputernicului, chemându-i pe toți să rămână în slava nemăsurată a lui Dumnezeu și să-L roage pe Creator: ***Aliluia!***

Icosul 10
Văzând că zidurile sunt mai dure decât piatra, a apărut un nou chinuitor al creştinilor, Numerian, care în nebunia sa, a poruncit să vă dea la alte chinuri. Tu, Sfinte Hrisant, ai fost scufundat într-o canalizare, iar pe Sfânta Daria au vrut să o ducă la o casă de desfrâu, dar puterea lui Dumnezeu v-a ținut nevătămaţi și lumina cerului a fost asupra voastră. Văzând acestea, ne minunăm şi vă lăudăm:
Bucurați-vă, stâlpi ai statorniciei, stând ferm în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi îndurat duhoarea murdăriei pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi suportat ocara și suferința, fără teamă;
Bucurați-vă, cei luminaţi, cu lumina cerului în chinurile voastre;
Bucurați-vă, căci mânia lui Numerian a fost zadarnică;
Bucurați-vă, cei mai tari decât piatra în chinurile voastre;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 11
Vă aducem un cântec de laudă, minunaţi mucenici ai lui Hristos. V-ați proslăvit faptele voastre ca eroi ai lui Hristos, Mântuitorul nostru și cu puterea credinței v-ați rușinat chinuitorul. Noi Îi mulţumim Domnului pentru aceasta şi Îi cântăm, cu venerație și dragoste: ***Aliluia!***

Icosul 11
Soarele strălucitor al Adevărului luminează inimile credincioșilor, văzând mereu minunile glorioase ale lui Dumnezeu. Minunata Lumină divină vă poartă, purtători de pătimiri, Sfinților Hrisant și Daria, conducându-vă spre suferinţă şi moarte pentru numele lui Hristos. Sfântă Daria, ai fost credincioasă soțului tău până la

sfârșit şi ai avut o credință fermă împotriva tuturor ispitelor duşmanului. Aducându-ne aminte, cu respect, de faptele și suferințele voastre, vă binecuvântăm cu aceste laude:
Bucurați-vă, lumini ale lui Hristos, strălucind în întunericul răutății;
Bucurați-vă, mustrând răutatea idolatrilor;
Bucurați-vă, neînfricaţi apărători creștini ai credinței;
Bucurați-vă, căci dragostea voastră, pentru Hristos, a crescut prin rănile voastre;
Bucurați-vă, cei ce aţi îndurat ocara și supărarea pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi învins, cu ajutorul lui Hristos;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 12
Harul s-a revărsat de la Domnul, Sfinţilor lăudaţi, Hrisant şi Daria şi cu bucurie amintirea voastră este proslăvită de credincioși și mărită, cu rugăciuni calde ridicate spre voi. Aţi suportat suferințe grele pentru credința în Hristos, iar la moartea voastră aţi fost primiţi în Împărăţia Cerească, unde cu Îngerii împreună Îi cântați lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cântăm sfârșitul vostru glorios, mucenici sfinţi, căci odată cu el, aţi proslăvit şi credința lui Dumnezeu în adevăr, fiindcă suferințele voastre, în care aţi fost precum mieii în mijlocul fiarelor, arată întruparea predicării divine. Amintindu-ne, vă exclamăm, cu tandrețe:
Bucurați-vă, căci pentru credința lui Hristos, aţi fost îngropaţi de vii, într-o groapă adâncă;
Bucurați-vă, cei slăviţi de multe semne ale milostivirii lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, că amintirea voastră este slăvită prin slujbele și rugăciunile credincioșilor;
Bucurați-vă, căci sufletele voastre s-au dus în ceruri înaintea lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, cei încununaţi de coroanele Împărăţiei Cereşti de la Sfânta Treime;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, slăviţi și îndelung răbdători Sfinţilor mucenici, Hrisant și Daria primiți acest cântec de laude de la noi nevrednicii, rugându-vă, cu tandrețe. Ridicați rugăciunile voastre calde pentru toți cei care vă proslăvesc amintirea și cu mijlocirea voastră la tronul lui Dumnezeu, mântuiți-ne de necazuri, dureri, boli și chinuri veșnice, astfel încât să fim cinstiți în cetele cerești să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1

Sufletul vostru a avut puritate îngerească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. V-ați ferit de farmecul lumii, cea fără de Dumnezeu, bucurându-vă de inegalabila bunătate divină, cântând laude Stăpânului tuturor fericirilor. Ne bucurăm de faptele voastre şi vă strigăm, cu tandrețe:
Bucurați-vă, mărturisitori minunați, care aţi iubit Adevărul divin;
Bucurați-vă, că aţi alungat vrăjmășia farmecului și dulceața patimilor;
Bucurați-vă, că v-ați întărit bunătatea în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci dulciurile acestei lumi nu v-au fost ispitiri;
Bucurați-vă, că aţi arătat, cu îndrăzneală, desfătările idolilor;
Bucurați-vă, căci cuvintele voastre au fost pentru cei necredincioși lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 1

Aleşii lui Hristos, mucenicii Hrisant și Daria, cei ce aţi fost împodobiţi cu coroane de slavă divină și către viața veşnică, prin credință și suferință, aţi venit la Hristos, primiţi rugăciunile noastre, nevrednice, pentru slava lui Dumnezeu, izbăviţi-ne de ispite și tot felul de necazuri și noi vă lăudăm, cu dragoste și bucurie: ***Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!***

Se zice apoi, aceastã:

Rugăciune

O, Sfinți și binecuvântați purtători de pătimiri, mucenici ai lui Hristos Hrisant și Daria. Noi, nevrednicii, alergăm la voi, ajutoarele noastre, calde și rapide ca să duceţi la tronul lui Dumnezeu rugăciunile noastre. Ascultăți acum această rugăciune și rugați-vă pentru noi, cei păcătoși şi nevrednici, Iubitului nostru Domn, Iisus Hristos, pe care L-ați mărturisit în chinurile voastre grele înaintea chinuitorilor și a persecutorilor Sfintei credințe a lui Hristos. De dragul credinței lui Hristos aţi îndurat multe chinuri și aţi fost omorâţi, iar Biserica lui Hristos v-a încoronat, cu frumusețe și coroane de slavă nemuritoare, trăind într-o bucurie inexprimabilă, împreună cu Îngerii din Împărăţia Cerească.

Fiţi, pentru noi, o mijlocire puternică ca să ne păstrăm credința lui Hristos, în curăție, daţi-ne curaj în suferințe și ispite, ca să avem mulțumire în nevoile zilnice şi să avem, întotdeauna, dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru.

Învățați-ne cu rugăciunile voastre, sfinților mucenici, ca să rămânem pe calea mântuirii, întăriți-ne picioarele, cu fermitate, pe calea poruncilor Domnului, mustrându-ne greșeala, acordând vindecare bolnavilor, eliberarea de sărăcie, protecția în căsătorie şi toate cele folositoare mântuirii.

Ca, prin rugăciunile voastre de călăuzire, de mijlocire şi de întărire, să-L slăvim pe Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos, căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl Său, fără de început și cu PreaSfântul și Bunul și Dătătorul Său de viață, Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/03/18/acatistul-sfintilor-hrisant-si-daria-19-martie/

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/03/19/acatistulsfintilor-mucenici-hrisant-si-daria/

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii

Cuvant Ortodox - Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii - 19 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=mf-VDbP_4nQ

***

Un bărbat oarecare vestit de neam domnesc şi boieresc, cu numele Polemie, din cetatea Alexandriei, împreună cu fiul său Hrisant s-a dus la Roma şi a fost primit de boieri cu cinste, iar de către împărat s-a cinstit cu locul de senator. Acela pe unul născut fiul său, Hrisant, sârguindu-se să-l înveţe toate cărţile, l-a dat la învăţătura filosofiei. Iar câtă înţelepciune avea tânărul, vor arăta lucrurile lui cele din urmă. Pentru că, după ce a cercat cu pricepere toată Sfânta Scriptură, citind cu luare aminte Sfânta Evanghelie şi cărţile Apostolilor şi cugetând la dânsele, grăia către sine: ***"Ţi se cădea ţie, Hrisante, să citeşti scripturile păgânilor, cele pline de întuneric, până ce nu cunoşteai lumina adevărului, pe care aflând-o, ţine-te numai de ea, căci nu este înţelept să te întorci iarăşi din lumină la întuneric. Căci îţi vei pierde ostenelile pe care le-ai suferit la învăţătură, dacă vei lepăda roadele ostenelilor. Iar roadele ostenelilor, de la Dumnezeu se dau celor ce le cer, pentru că aşa porunceşte Dumnezeu: Căutaţi şi veţi afla. Iar dacă ceea ce ai căutat şi ai aflat vei voi să laşi, te vei asemăna oamenilor fără de minte şi***

nerecunoscători. Ţine-te tare de ceea ce cu toată mintea se cade să te ţii, adică de Dumnezeu, ca să nu cazi în paguba cea mare când te vei lipsi de bunăvoie de binele căutat prin atâtea osteneli. Ai aflat aur şi argint, ai aflat piatră scumpă, căci ce ai căutat să afli, aceea ai aflat, ca să moşteneşti cele aflate. Deci, fereşte-te ca să nu se ia de la tine acea comoară aflată!"

Acestea grăindu-le în sine, căuta cine să-i fie învăţător al dumnezeieştilor Scripturi. Mai înainte a fost ascultător la înţelepciunea cea retorică şi filosofică şi ucenic al dascălilor celor prea înţelepţi, iar acum dorea să afle dascăli simpli, precum altădată au fost pescarii cei necărturari, dar care pe toată lumea au vânat-o, spre cunoştinţa lui Hristos.

Învăţători ca aceia cu sârguinţă căuta tânărul cel cu bună înţelegere, pentru că citise pe apostolul, care zice: ***Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este întrebătorul acestui veac? Au n-a socotit Dumnezeu nebunie înţelepciunea acestei lumi? De vreme ce n-a cunoscut lumea, cu înţelepciunea ei, pe Dumnezeu, bine a voit Dumnezeu ca prin nebunia propovăduirii, să mântuiască pe cei ce cred.***

Acestea cugetând în sine Hrisant în toate zilele şi pe robii lui Hristos căutându-i, a găsit pe cineva spunându-i că ştie un bărbat creştin, cu numele Carpofor, prea iscusit în dumnezeieştile Scripturi, ascunzându-se în munţi, într-o peşteră, la un loc puţin ştiut. Auzind fericitul tânăr, s-a bucurat foarte tare şi, stăruind la cel ce i-a spus, îl rugă cu lacrimi să-i arate locul unde vieţuieşte acel om al lui Dumnezeu.

Deci, înştiinţându-se, a venit la cunoştinţa acelui fericit Carpofor, care era cu vrednicia preot şi a auzit de la dânsul cuvântul lui Dumnezeu şi taina credinţei creştineşti; apoi, adeseori mergând la dânsul, se povăţuia la calea mântuirii. În câteva luni, povăţuindu-se de Carpofor preotul, a înţeles desăvârşit tainele dumnezeieştii Scripturi şi a primit Sfântul Botez de la dânsul. Apoi, atât s-a întărit în sfânta credinţă şi în dragostea lui Hristos s-a făcut desăvârşit, încât, după şapte zile de la botezul său, a început a propovădui la arătare în popor pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Despre aceasta auzind unii bărbaţi vestiţi dintre rudele lui, au zis tatălui său: "Caută, că asupra ta va fi o pricină şi asupra capului tău va cădea ceea ce îndrăzneşte fiul tău a face; pentru că îndrăzneşte a grăi de rău pe zei şi zice că este un oarecare Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu. Acest lucru de va ajunge la auzul împăratului, apoi nici tu, nici noi, rudele tale, nu vom fi iertaţi pentru dânsul şi vom

pierde mila împărătească. Pentru că cine îndrăzneşte să grăiască asupra zeilor unele hule ca acelea, decât numai cei ce se împotrivesc legilor împărăteşti?"

Mâniindu-se, Polemie a închis pe Hrisant, fiul său, într-o cămară întunecoasă şi rece şi-l muncea cu foamea, dându-i puţină mâncare seara. Iar fericitul Hrisant socotea închisoarea aceea şi foamea nu ca o pedeapsă, ci ca o deprindere la post, la linişte şi la strâmtorarea vieţii creştineşti şi binevoia să fie în închisoarea aceea strâmtă şi întunecoasă mai mult decât în palatele cele desfătate şi luminoase.

Înştiinţându-se despre aceea casnicii şi vecinii, sfătuiau pe tatăl, zicând: "Dacă voieşti să-ţi întorci fiul de la gândul creştinesc, apoi să-l rânduieşti mai mult să petreacă în veselie şi în desfătări şi, găsind o fecioară frumoasă şi înţeleaptă, s-o însoţeşti cu el să-i fie femeie şi cunoscându-se că este bărbat, să uite creştinătatea, căci temniţa, legăturile şi foamea cu care tu îl munceşti, creştinii le socotesc mai mult spre slavă şi laudă, decât ca pedeapsă".

Acestea auzindu-le, Polemie a poruncit să gătească deosebit palat foarte luminos şi să înfrumuseţeze pereţii cu podoabe scumpe. Apoi, a pregătit acolo pat de mult preţ, bine aşternut şi toate cele de veselie şi frumoase şi, scoţând pe fiul său din închisoarea cea întunecoasă, l-a îmbrăcat în haine ţesute cu aur şi l-a dus în palatul acela.Şi, alegând din slujnicile sale fecioare mai frumoase la faţă şi înfrumuseţându-le cu podoabe scumpe, le-a închis în palatul acela împreună cu fiul său, poruncind fecioarelor ca în tot chipul să se sârguiască să amăgească pe Hrisant spre dragostea plăcerii trupeşti şi să-l întoarcă de la Hristos. Deci, s-au dat acolo mulţime de bucate şi băuturi din cele mai bune, iar fecioarele cântau şi dănţuiau în faţa Sfântului Hrisant, mâncând, bând, veselindu-se, jucând, cântând cântece desfrânate, vorbind cuvinte de ruşine. Căci în toate chipurile se sârguiau să vâneze sufletul copilului cel tânăr spre fapta de desfrânare şi spre dulceţi trupeşti.

Iar tânărul, nu ca un tânăr, ci ca un bărbat cu mărime de suflet, răbda dănţuirile şi amăgirile fecioarelor şi, fiind în mijlocul curselor, petrecea neprins. În astfel de război ostaşul lui Hristos stătea nebiruit şi de mâncările cele desfătate şi de băuturile cele dulci se lepăda foarte; iar spre fecioare căuta ca spre aspide şi de atingerea lor se păzea cu dinadinsul, ca de atingerea de şarpe şi neîncetat se ruga.

Când avea nevoie să doarmă, se culca pe pământ, fără de aşternut; iar cuvintele cele amăgitoare şi de ruşine ale fecioarelor, ca pe nişte săgeţi le socotea şi cu pavăza credinţei le izgonea de la sine; iar către Dumnezeu striga, zicând: ***"Fii, Doamne, în ajutorul meu. Zi sufletului meu: Mântuirea ta sunt Eu. Cine va***

putea birui pe diavolul acesta, care a ridicat război asupra mea, de nu-l va supune şi nu-l va birui dreapta Ta? Se amăgeşte acela care socoteşte că prin a sa putere biruieşte patima trupească şi păzeşte curăţia, dacă ploaia milostivirii Tale nu va stinge văpăile cele trupeşti; nici nu va putea sufletul să ajungă la curţile Tale, dacă nu-l vei duce Tu singur acolo. Pentru că dulceaţa trupească este o fiară vicleană, ce se ascunde în pustia deşertăciunii vieţii spre înghiţirea sufletelor. De ai săi dinţi de va scăpa cineva, este dator să-Ţi dea mulţumire din tot sufletul, Ţie, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, căci prin Tine este izbăvirea dintr-o pierzare ca aceasta. Tot aşa şi fericitul şi plăcutul Tău Iosif a scăpat, cu ajutorul Tău, din mâinile desfrânatei, ca din dinţii unei fiare neîmblânzite, pentru care, plângând tatăl său, grăia: O fiară cumplită a mâncat pe fiul meu! Căci, cu adevărat, femeia lui Putifar a sărit asupra lui ca o fiară cumplită şi ca o leoaică zgâria cu unghiile pe Iosif, mielul cel fără de răutate, atrăgându-l spre fărădelege. Şi care fiară poate să fie mai cumplită, decât diavolul şi femeia? Trupul şi sângele ridicându-se în tânăr din fire şi aprinzându-l spre poftă, iar femeia, îndemnându-l mai mult prin facerea cu ochiul, prin podoaba hainelor, prin frumuseţea feţei, prin îmbrăcămintea cea de mare preţ, prin bogăţii, prin stăpânire şi prin cuvinte amăgitoare, atrage la pierzare şi la moarte pe cel mai înţelept. Şi minunat lucru este cum a scăpat de vânarea acelei fiare viclene! Nu în deşert zicea tatăl său: "Mare lucru îmi este aceasta, dacă fiul meu este viu". Pentru că din mare şi de la moarte s-a izbăvit, mai cumplită fiind această grea ispită, decât aceea când voiau fraţii lui să-l ucidă. Şi a scăpat numai cu ajutorul Tău, o, Atotputernice Dumnezeule!, pentru că Tu ai fost cu dânsul.

Şi acum mă rog Ţie, Doamne, cu smerenie, dă-mi ajutor asupra fiarelor şi şerpilor acestora, cu care tatăl meu m-a închis în acest loc; căci precum şerpii dorm, fermecându-se de glasul fermecătorilor, aşa, în vremea rugăciunilor mele, să doarmă aceste necurate fecioare, ca să nu ridice în trupul meu cel tânăr războaie de dulci patimi! Ajută-mi, Mântuitorul meu, că pe Tine Te ştiu Unul, adevăratul Dumnezeu, Cel ce mântuieşti pe cei ce cred întru Tine şi le dai lor putere nebiruită!"

Astfel rugându-se el, fecioarele acelea au căzut într-un somn atât de greu, încât n-au putut nicidecum a se scula şi a se deştepta din somnul acela, până ce nu le-au dus afară din palatele acelea. Apoi, scoţându-le afară, îndată s-au deşteptat şi au cerut mâncare. Iar după ce au intrat în palat la sfântul tânăr, îndată au adormit cu somn greu. Deci, în toate zilele făcându-se aceasta, s-a înştiinţat despre acest lucru tatăl lui, care a început a se tângui după fiul său ca după un mort.

Iar unii din prietenii lui ziceau: "Fiul tău a învăţat de la creştini meşteşugul vrăjitoresc şi cu înlesnire pe fecioarele cele neştiutoare le-a fermecat cu vrăji. Deci, logodindu-l cu o fecioară înţeleaptă şi învăţată, s-o duci la dânsul cu rânduială de nuntă şi să se însoare chiar şi nevrând, căci stând împreună cu dânsul totdeauna, îl va atrage vreodată la trupeasca împreunare şi-l va întoarce de la creştinătate".

Polemie răspunse: "Dar unde vom găsi o fecioară aşa de înţeleaptă, care ar putea să-l înmoaie pe împietritul acela şi să-l plece a se întoarce la legile noastre?"
I-au zis lui vecinii: "Este între fecioarele care slujesc zeiţei Atena o fecioară învăţată, cu numele Daria, bine încuviinţată la faţă şi foarte înţeleaptă, care a trecut toate cărţile şi toată învăţătura retorică şi acum este vremea ei de nuntă; deci, apucă tu mai înainte, până n-o ia altcineva şi logodind-o, du-o la fiul tău".

Ascultând tatăl un sfat ca acela, a rugat pe rudele sale să se ducă la fecioara aceea, să-i spună despre tânărul Hrisant, înştiinţând-o despre întoarcerea lui la credinţa creştinească şi să roage pe fecioară să facă aceste două fapte: adică, să-l aducă şi la însoţire cu dânsa şi să-l întoarcă de la creştinătate. Fecioara s-a învoit la însoţirea cu Hrisant şi întâi a învăţat cuvinte amăgitoare, cum ar putea să plece pe mire spre dragostea trupească şi să-l schimbe spre închinarea zeilor romanilor. După aceea, a fost dusă cu cinste în casa lui Polemie.

Deci, împodobind-o cu haine prea frumoase şi de mare preţ, după fireasca sa cuviinţă, a dus-o în cămară la sfântul, unde, fiind singură cu dânsul, ce cuvinte de dragoste nu-i grăia? Cu ce amăgiri nu-l amăgea, atrăgând spre desfrânare pe tânărul cel curat? Iar ostaşul lui Hristos petrecea ca un diamant tare, ca un stâlp neclintit şi ca un munte nemişcat, biruind dragostea trupească prin dragostea lui Dumnezeu şi cu arma Crucii gonind săgeţile cele aprinse împotriva sa de vicleanul diavol.

Apoi, suspinând din adâncul inimii către Dumnezeu şi chemând în ajutor pe Duhul Sfânt, a început a grăi către fecioară astfel: ***"Dacă pentru însoţirea cea de puţină vreme cu mine, omul cel muritor, o, minunată fecioară, te-ai împodobit cu atâta cuviinţă şi-mi aduci cuvinte atât de dulci şi de miere curgătoare, ca să mă întorci de la scopul cel bun, să-mi îndărătniceşti sufletul cel cuprins de dragostea lui Dumnezeu şi să-mi schimbi gândul, apoi cu atât mai mult ţi se cade să te îngrijeşti ca să poţi afla dragostea Celui fără de moarte, Împăratul şi Fiul lui Dumnezeu; şi-ţi va fi cu înlesnire aceasta, dacă vei voi. Pentru că, dacă îţi vei păzi curat şi fără prihană sufletul tău, împreună cu trupul şi precum ţi-ai împodobit trupul cu haine de mare preţ, îţi vei împodobi tot aşa şi inima cu obiceiuri îmbunătăţite, apoi îngerii îţi vor fi tovarăşi, apostolii prieteni, mucenicii***

vecini şi îţi vor mijloci ca Însuşi Hristos să-ţi fie Mire, Care îţi pregăteşte la cer cămară nestricăcioasă, cu neasemănare mai frumoasă şi mai luminoasă decât cea pământească. El îţi va da veseliile Raiului cele veşnice, floarea tinereţelor tale o va face nemuritoare şi-ţi va scrie zestre în cărţile vieţii veşnice".

Auzind Daria nişte cuvinte ca acestea ale Sfântului Hrisant, s-a umilit şi a zis: "Nu m-a adus aici nici o poftă trupească aşa de mare, ci dragostea către tine şi lacrimile tatălui tău, ca să te întorc la slujirea zeilor noştri".
Sfântul Hrisant răspunse: "Dacă la acestea ai oarecare dovezi şi luminate arătări, prin care să mă încredinţezi că slujba făcută de voi zeilor este dreaptă, te voi asculta şi-mi voi schimba gândul. Deci, să vorbim de aceasta pentru folosul de obşte".

Daria zise: "Nimic nu este mai de folos şi mai de trebuinţă oamenilor, decât a cinsti pe zei şi a se păzi cu dinadinsul, ca nu cumva, defăimându-i, să-i pornim spre mânie. Ci, se cade a-i îmblânzi cu jertfe, ca să ne fie păzitori".

A grăit sfântul: "Cum pot, o, înţeleaptă fecioară, să ne fie păzitori zeii aceia, care singuri au trebuinţă de păzire de la alţii şi-i străjuiesc noaptea câinii cei legaţi de dânşii, ca nu cândva să se fure de tâlhari? Pentru aceasta se pironesc cu piroane de fier şi cu plumb se întăresc, ca nu cumva, surpându-se de cineva, să cadă la pământ şi să se sfărâme".

Daria zise: "De ar fi putut poporul cel simplu fără chipuri cioplite a cinsti zeii, nu s-ar fi cuvenit să-i cioplească şi să-i pună în picioare. Ci se cioplesc în aur, argint, aramă, marmură şi în lemn ca oamenii, văzându-i pe ei cu ochii, să ştie la cine vor gândi cu mintea şi-i vor cinsti şi se vor teme".

A zis Sfântul Hrisant: "Pe cine închipuiesc idolii cei cioplişi? Să cercetăm şi să socotim. Oare sunt vrednici de dumnezeiasca cinste aceia ai căror idoli se pun în picioare? Nu se poate numi Dumnezeu, acela care nu are toată sfinţenia, toată dreptatea şi dumnezeiasca slavă. Căci ce fel de sfinţenie, de dreptate şi dumnezeiască slavă are purtătorul de seceră Cronos al vostru, care mânca pe ai săi fii ce se năşteau, precum au scris ai lui slujitori? Sau ce lucru vrednic de laudă vei afla în Dia, care, câte zile a trăit, atâtea fărădelegi, atâtea desfrânări, atâtea ucideri a făcut, fiind tatălui său prigonitor, pierzător fiilor săi, prea desfrânat cu femei măritate, bărbat al surorii sale, tiran al împărăţiei, lucrător de farmece, de moarte mijlocitor şi cu atâtea fărădelegi şi necurăţii era cuprins, încât nici nu este cu putinţă a le auzi. Atât erau de ruşinoase şi necurate lucrurile lui.

Pe un om necurat ca acela oare îl crezi tu a fi Dumnezeu? Iar ca ei au fost astfel, mărturisesc chiar ai voştri scriitori de cărţi, care au scris că împăraţii cei tari în războaie s-au numit zei de oamenii cei fără de minte. Dar toţi în vremea lor au pierit. Arată-mi ce faptă bună a făcut Dia al vostru, care până la moarte a fost vrăjmaş a toată curăţia şi cinstea, încât chiar văzduhul a întinat cu răpirea pruncului Ganimid şi pământul a necinstit cu siluirea surorilor sale. Apoi şi în Ermis al vostru, ce fel de dumnezeire vei afla? Capul lui era ca o arătare într-aripată. Acela, cu meşteşugul vrăjitoresc, afla aur ascuns în pământ; apoi, cu farmece şi cu toiag de vrăjitorie, potolea veninul cel de şarpe. El făcea aceasta cu ajutorul diavolilor, cărora în toate zilele le aducea ca jertfă un porc sau un cocoş. Dar ce fel de sfinţenie a fost şi în Ieraclie, care, ucigând pe vecinii săi, după ce s-a ostenit, singur - cu dumnezeiasca voie - s-a aruncat în foc şi a ars ticălosul cu pielea şi cu părul pe care-l purta. Ce bunătate vei afla şi în Apolon? Şi încă să mai pomenim şi de împărăteasa Ira, sora şi femeia lui Dia, de nebuna Palada şi de Venera cea fără de ruşine, care, sfădindu-se între ele şi pizmuindu-se şi mâniindu-se una asupra alteia şi certându-se pentru frumuseţea fetei, care dintre dânsele ar fi mai frumoasă decât alta, au avut trebuinţă de judecată.

Aceştia toţi neavând dumnezeire, nici vreo sfinţenie şi dreptate, pe cine judecă înţelegerea poporului a fi vrednic de dumnezeiasca cinste? Iar pentru ceilalţi zei mai mici, nici a grăi nu se cade, căci unul este capul, căruia celelalte mădulare îi urmează. Şi care dintre ei se va socoti zeu sau zeiţă, dacă Cronos, Dia şi Venera - faţă de care nimeni nu se socoteşte între zei mai mare - nu sunt zei? Dacă - precum am arătat - ai voştri zei sunt ticăloşi şi deşerţi, apoi cu cât mai mult sunt ticăloşi aceia, care ca pe nişte zei îi cinstesc pe dânşii?"

Daria, ascultând cu luare-aminte cuvintele lui Hrisant, a zis: "Dacă povestirile şi basmele făcătorilor de stihuri sunt deşarte, apoi să ne întoarcem la filosofi. Aceştia învaţă a lăsa tot obiceiul rău, iar fapta bună a o alege; apoi, cu felurite tâlcuiri închipuind aşezarea lumii şi tâlcuind numele zeilor, pe Cronos, care pe toate le mistuie şi nimic nu întoarce, îl numesc vreme, iar pe Dia, zăduf; pe Ira, văzduh o numesc; pe Afrodita, foc; pe Poseidon, mare; pe Ceres, pământ şi, cu celelalte nume de zei, numesc pe celelalte lucruri".

A grăit Sfântul Hrisant: "S-a obişnuit a se face chipuri pentru acele lucruri care nu pot totdeauna a rămâne, ci cu vechimea vremii au trecut. Iar pământul totdeauna este, aşijderea şi marea şi focul, totdeauna sunt şi văzduhul, de toţi se vede. Şi nu pricep pentru ce aţi legiuit a cinsti acele stihii între idolii cei ce au asemănare omenească, făcuţi de mâini omeneşti, şi cu asemănarea lui Dumnezeu a-i cinsti. Pentru ce cinstiţi chipurile stihiilor cioplite în omeneşti

asemănări, mai mult decât lucrurile singure? Pentru ce nu vă închinaţi pământului, văzduhului şi mării? Oare este vreun împărat sau domn, care ar fi poruncit ca pe sine, împăratul şi domnul, să-l treacă cu vederea, iar chipului său cel făcut să i se închine? Dar, de vreme ce nu este nici un împărat astfel, nici domn, cu cuviinţă este să mărturisim adevărul, că prin chipurile idoleşti nu sunt stihii, nici zei închipuiţi, ci oameni muritori".

Daria a zis: "Dovezile tale întăresc a mea înţelegere, căci chipurile cele cioplite le cinstesc oamenii neştiutori, iar noi cinstim lucrurile acelea ale căror chipuri sunt puse înainte".

Grăit-a Sfântul Hrisant: "Dacă voieşti să întăreşti a ta înţelegere cu ale noastre dovezi, apoi să aducem în mijloc pe toţi cei ce cinstesc stihiile. Aceia, dacă cinstesc pământul, apoi cu vrednicie să-l cinstească ca pe un dumnezeu al lor, iar necinste să nu-i facă lui; adică să nu-l are, nici să-l sape, nici să-l scurme în vreun chip, ci nelucrat să fie pământul de arătură şi de săpătură. Iar lucrătorul de pământ care nu-l mărturiseşte a fi Dumnezeu, pune pe dânsul plugul şi sapă, nedându-i nici o cinste dumnezeiască.

Deci, socoteşte căruia îi face mai roditoare ţarinele şi grădinile? Oare celui ce nici îl ară, nici îl sapă, ci îl cinsteşte ca pe un Dumnezeu? Sau celui ce fără cinste îl ară şi îl sapă? Iar dacă pământul într-adevăr este zeu, precum voi ziceţi, apoi se cade ca vouă, închinătorilor săi, să vă dea toate roadele fără a voastră osteneală, nearându-se, nici săpându-se. Dacă şi marea este zeu, apoi să înoţi pe ea fără vâsle; să te ducă ori unde vei voi şi să aştepţi peşte, nu din vânare sau din osteneala ta, ci, închinându-te mării ca unui zeu, prin rugăciune să ceri cele ce-ţi trebuie.

Asemenea şi pentru celelalte să înţelegeţi, cum că pe închinătorii lor nu-i ştiu, pentru că nu au suflet, nici înţelegere, ci cu voia lui Dumnezeu slujesc la trebuinţele omeneşti. Cu porunca Ziditorului său, adăpându-se pământul cu ploaie şi cu rouă de sus şi cu razele soarelui încălzindu-se, răsar seminţele, cresc răsadurile şi aduc în vreme cuviincioasă roadele. Pentru aceasta, pe Unul Dumnezeu, Făcătorul, Care pe toate le-a zidit şi nouă spre viaţă ni le-a dat, datori suntem a-L cinsti, iar nu lucrurile cele date nouă de Dânsul. Căci şi copiii care învaţă în şcoli, nu dau cinste cărticelelor, scândurilor şi hârtiilor, ci dascălilor. Deci, tămăduindu-se bolnavul, nu-i dă doctoriei închinăciune şi mulţumire pentru tămăduirea sa, ci doctorului care l-a tămăduit".

Acestea şi multe altele grăind Sfântul Hrisant, Daria a crezut întru Unul, adevăratul Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, sfătuindu-se amândoi să petreacă întru însoţire nenuntită, sub chipul însoţirii păzindu-şi neprihănită fecioria lor şi petrecând în frica Domnului.

Sfântul Hrisant a luat de la tatăl său libertate pentru cea părută însoţire; pentru că se bucurase foarte mult Polemie de căsătoria fiului său, neştiind tainele cele păzite între dânşii. Deci a dat stăpânire fiului peste toată averea sa, ca unuia născut al său şi moştenitor, iar el însuşi după puţin timp a murit, Dumnezeu rânduind astfel, ca sfânta doime care păzea fecioria în însoţire, adică Hrisant şi Daria, mai cu voie să-I slujească Lui.

Având viaţă liberă, Sfântul Hrisant a botezat în casa sa pe fericita sa soţie, Daria, care degrabă toată dumnezeiasca Scriptură şi toate cărţile creştineşti le-a trecut; şi s-a făcut sfânta desăvârşită roabă şi mireasă a lui Hristos. ***Şi nu numai de a lor mântuire, ci şi de a multora se îngrijeau Hrisant şi Daria. Căci el întorcea mulţime de bărbaţi spre Hristos şi pe tineri îi sfătuia la viaţa feciorească, iar ea mulţime de femei şi de fecioare le făcea mirese lui Hristos.*** Apoi, despărţindu-se în deosebite case, ridicate ca nişte mânăstiri, fiecare dintre dânşii avea ceata sa, din cei ce-şi păzeau fecioria. El avea tineri din cei ce defăimau toate dulceţile lumii acesteia şi îşi făgăduiau viaţa curată lui Dumnezeu, iar ea avea fecioare din cele ce se făceau mirese lui Hristos.

După câţiva ani, amândouă cetele, adică a lui Hrisant şi a Dariei, înmulţindu-se foarte mult în Roma, s-a ridicat fără de veste tulburare şi gâlceavă mare în cetate. Pentru că poporul, mergând la Chelerin eparhul, clevetea contra sfinţilor şi robilor lui Hristos, Hrisant şi Daria. Căci bărbaţii strigau: "Am pierdut pe femeile noastre!"; iar tinerii strigau: "Am pierdut prin Daria, pe fecioarele cele logodite!" Asemenea şi femeile ţipau: "Ne-am lipsit de bărbaţii noştri!" Iar fecioarele strigau: "Ne-am lipsit de logodnicii noştri, prin Hrisant!" Poporul, făcând gâlceavă, striga: "Cum se vor naşte fiii, lepădându-se însurarea? Vor lipsi popoarele, deosebindu-se partea bărbătească de cea femeiască, cu învăţătura cea străină şi cu înşelăciunea cea vrăjitorească a lui Hrisant şi a Dariei".

Atunci îndată eparhul a poruncit să-i prindă pe amândoi şi în multe feluri să-i muncească, dacă nu vor aduce zeilor jertfe. Deci, pe Sfântul Hrisant l-a dat unui tribun cu numele Claudie, iar tribunul l-a dat ostaşilor săi, zicând: "Duceţi-l afară din cetate, la capiştea lui Dia şi acolo, de nu va voi să se închine nebiruitului Ieraclie, munciţi-l în multe feluri, până ce se va supune şi va jertfi".

Ostaşii, luând pe sfântul, l-au legat fără milostivire cu vine de bou şi l-au strâns tare, încât i-au trecut vinele acelea până la oase. Apoi, deodată s-a dezlegat de legăturile acelea, încât nu putea ochiul să vadă dezlegarea vinelor acelora, ce era mai grabnică decât vorbirea vreunui cuvânt. Mult ostenindu-se ostaşii cu legarea Sfântului Hrisant şi nimic sporind, s-au supărat şi l-au băgat într-o temniţă întunecoasă, ferecându-l cu trei obezi şi băgându-l în butuc, îl băteau şi-l batjocoreau. Dar şi obezile acelea şi butucul îndată ca praful s-au risipit. Atunci au vărsat peste dânsul urină de om, zicându-i: "Farmecele şi vrăjile tale nimic nu-ţi vor ajuta ţie". Însă deodată mirosul acela s-a schimbat în bună mirosire. După aceea, au înjunghiat un viţel şi în pielea aceea voiau să bage pe mucenicul gol. Deci, punându-l la arşiţa soarelui pe un zăduf cumplit, nimic rău n-a pătimit mucenicul. Atunci, ferecându-l cu lanţuri de fier, l-au aruncat în temniţă şi iarăşi lanţurile acelea s-au sfărâmat deodată şi lumina a strălucit în temniţă, ca şi cum ar fi ars multe lumânări.

Ostaşii au spus tribunului Claudie toate cele ce se făcuseră. Iar el, mergând la temniţă şi văzând lumina, a poruncit ca pe Sfântul Mucenic Hrisant să-l aducă la dânsul şi i-a zis: "Ce fel de putere de vrăji ai în tine, cu care faci unele ca acestea? Pe mulţi vrăjitori şi fermecători i-am îmblânzit eu, dar atâta putere n-am aflat la dânşii. Însă, deoarece te văd bărbat vestit şi înţelept, nu cer altceva de la tine, decât numai să laşi învăţătura creştinească cea îndrăzneaţă, pentru care se face atâta gâlceavă şi tulburare în poporul roman. Deci, fă lucrul cel vrednic numelui tău şi atotputernicilor zei şi adă jertfa cea datorată".

A răspuns Sfântul Hrisant: "De ar fi fost în tine o scânteie cât de mică de înţelepciune, cu înlesnire ai fi cunoscut că nu meşteşugul vrăjitoresc, ci dumnezeiasca putere îmi ajută şi mă întăreşte. Dar tu te uiţi spre mine totdeauna ca şi spre zeii tăi, cu ochii întunecaţi de necredinţă. Pentru că, dacă ochii tăi ar fi văzut drept, ai fi înţeles că zeii tăi nu văd. Şi dacă urechile tale ar fi auzit adevărat, ai fi cunoscut că zeii tăi nu aud glasul celor ce strigă către dânşii şi de ar fi fost în tine oarecare simţire, ai fi cunoscut că zeii tăi nu au inimă înăuntru, decât numai praf, ţărână şi plumb".

Atunci tiranul Claudie a poruncit ca, legând pe mucenic de un lemn, să-l bată cu toiege. Şi, fiind toiegele acelea tari şi grele în mâinile celor ce-l băteau, atingându-se de trupul sfântului, erau moi ca papura. Acest lucru văzând tiranul, a poruncit să înceteze de a-l bate şi dezlegând pe mucenic de pe lemn, l-a îmbrăcat în haina lui şi întorcându-se spre ostaşi, a zis: "Cu adevărat, eu, precum şi voi ştiţi, am cercetat toate înşelăciunile vrăjitoreşti şi ale farmecelor şi acum văd că nu este aici vreun meşteşug de farmece omeneşti, ci singură puterea lui Dumnezeu. Că şi legăturile

cele tari ale vinelor crude singure s-au dezlegat, obezile s-au sfărâmat, iar lemnul în picioarele lui s-a făcut praf şi pielea cea umedă, toată ziua fiind în arşiţa soarelui, nu s-a uscat. Apoi lanţurile cele grele cu nevăzută putere s-au dezlegat şi s-au sfărâmat; iar locul cel foarte întunecos al temniţei s-a luminat cu o lumină mare şi toiegele cele grele din mâinile celor ce le ţineau, atingându-se de trupul lui, s-au făcut ca o papură de moi. Ce să mai facem acum, văzând în el puterea lui Dumnezeu care se săvârşeşte? Decât numai că toţi, căzând la picioarele acestui om al lui Dumnezeu, să cerem iertare de toate răutăţile şi muncile cele făcute lui de noi şi să-l rugăm ca să ne împace cu Dumnezeul său Cel Atotputernic, Care a făcut nişte minuni ca acestea, iar pe robii Săi îi face atât de tari şi nebiruiţi în toate războaiele, precum singuri vedem. Căci, iată, acest purtător de biruinţă rob al Lui, precum ne-a biruit pe noi, astfel şi pe ai noştri domni şi împăraţi îi va birui şi-i va ruşina cu puterea cea nebiruită ce este întru dânsul, adică a Dumnezeului ceresc".

Aceasta zicând Claudie, a căzut la picioarele Sfântului Hrisant împreună cu toţi ostaşii, zicând: "Cu adevărat, am cunoscut că Dumnezeul tău este Dumnezeu adevărat. De aceea ne rugăm ţie ca şi pe noi să ne duci spre El şi să ne faci robi ai Lui".

Iar sfântul le-a zis: "De voiţi să veniţi la Dumnezeul meu, apoi nu cu picioarele, ci cu inimile veniţi către Dânsul; pentru că numai astfel Dumnezeu este aproape de fiecare, dacă cineva cu toată inima şi cu credinţă tare Îl caută".

După ce Sfântul Hrisant le-a spus multe cuvinte despre adevăratul Dumnezeu, învăţându-i câtăva vreme, au crezut în Hristos, Claudie tribunul, Ilaria, femeia lui, şi doi fii, Iason şi Mavru, şi toată casa lui.

Claudie tribunul, Ilaria, femeia lui şi doi fii, Iason şi Mavru

Asemenea au crezut ostaşii lui cu toţi casnicii şi toţi împreună au primit Sfântul Botez şi petreceau în învăţăturile lui Hrisant ziua şi noaptea, ascultând cu osârdie cuvintele despre Domnul nostru Iisus Hristos, şi toţi doreau să pătimească pentru El.

După ce a crezut Claudie tribunul în Hristos şi s-a botezat cu toată casa şi ostaşii săi, s-a dus vestea despre aceea la urechile împăratului Numerian (283-284), care împărăţea într-acea vreme în Roma. Acela îndată a poruncit ca pe Claudie să-l înece în mare, legându-i o piatră de grumaz, iar pe toţi ostaşii şi pe amândoi fiii lui să-i taie cu sabia. Şi era în acel loc, unde au fost tăiaţi mucenicii lui Hristos, un mormânt vechi, pe care creştinii l-au curăţit. Apoi, luând noaptea trupurile sfinţilor mucenici, le-au pus în mormântul acela.

Sfânta Ilaria

Acolo Ilaria, femeia lui Claudie, mergând adeseori, săvârşea rugăciunile sale lângă moaştele mucenicilor, unde amândoi fiii săi se aflau tăiaţi. Deci a fost prinsă în acelaşi loc de necredincioşi şi adusă la întrebare. Iar ea se ruga lor, zicând: "Lăsaţi-mă să-mi săvârşesc rugăciunea şi pe urmă duceţi-mă ori unde veţi voi".

Iar ei slăbind-o, ea şi-a plecat genunchii la pământ şi, ridicând mâinile şi înălţând ochii la cer, a zis: ***"Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, pe Tine din toată inima mea Te mărturisesc, rânduieşte-mă împreună cu fiii mei, care au ieşit din pântecele meu, pe care i-ai chemat la pătimitoarea nevoinţă pentru Tine şi şi-au pus sufletele lor pentru Tine, Domnul lor".***

Astfel rugându-se ea, şi-a dat duhul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar cei ce o prinseseră, văzând-o deodată moartă, s-au umilit şi lăsând lângă dânsa două roabe ale ei care erau cu dânsa, s-au dus. Iar roabele, luând trupul stăpânei lor, l-au îngropat cu cinste lângă mormântul cel vechi, în care zăceau sfinţii mucenici.

Numerian împăratul a poruncit ca pe Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria să-i muncească în felurite chipuri. Pe Hrisant, cu lanţuri de fier legându-l, l-au aruncat

într-o temniţă adâncă, înfricoşată şi plină de necurăţie, căci acolo ieşea toată necurăţia din cetate, iar pe Daria au dus-o în casa de desfrânare. Dar Dumnezeu le ajută la amândoi, făcând minunată întru dânşii puterea Sa cea atotputernică. Căci Sfântului Hrisant, în acea întunecată şi necurată temniţă, îi strălucea lumina cerească şi în loc de necurăţie, era o mireasmă plăcută. Iar Sfintei Daria un leu, scăpând din închisoarea sa, i-a stat înainte în cămara aceea, în care sfânta zăcea cu faţa la pământ şi se ruga lui Dumnezeu, şi o păzea.

Despre acest lucru neştiind cetăţenii, au trimis pe un tânăr fără de ruşine ca s-o prihănească. Pe acela, după ce a intrat în cămară la sfântă, îndată l-a apucat leul şi aruncându-l la pământ, îl călca cu picioarele şi se uita la Sfânta Daria, ca o slugă pricepută, aşteptând porunca stăpânei sale, să facă ce va vrea cu acel om fără de ruşine, să-l ucidă sau să-l elibereze viu. Sfânta Daria, înţelegând aceea, a zis către leu: ***"Te jur pe Fiul lui Dumnezeu, să-l slăbeşti ca să audă de la mine cuvântul lui Dumnezeu!"***

Deci, lăsând leul pe tânărul acela, a ieşit afară şi s-a culcat lângă uşă, păzind ca să nu intre altcineva în casă.

Sfânta a zis către tânărul acela: "Iată, cruzimea leului, auzind de numele lui Hristos, s-a îmblânzit şi fiara, ca un om înţelegător, cunoaşte pe Dumnezeul cel adevărat, se teme şi-L cinsteşte. Iar tu, ticălosule, fiind om şi având cunoştinţă, nu te temi de Dumnezeu, petrecând într-atîtea răutăţi şi întinăciuni? Ţi se cădea să te ruşinezi şi să te căieşti, însă tu cu acelea te lauzi".

Iar el, căzând înaintea ei, a început a striga şi a zice: "Porunceşte-mi, roaba lui Hristos, ca să ies de aici fără vătămare şi eu la toţi voi propovădui că Hristos, Căruia tu Îi slujeşti, Acela singur este Dumnezeu adevărat şi nu este altul afară de El".

Apoi a poruncit Sfânta Daria leului şi a lăsat fiara ieşire liberă din casa aceea acelui tânăr. Şi s-a dus tânărul prin mijlocul cetăţii, strigând cu mare glas: "Să ştiţi toţi, romanilor, că Daria este zeiţă".

Apoi au alergat nişte oameni mai îndrăzneţi, luptători tari de privelişte, vrând să scoată pe leu de acolo. Dar leul, întărindu-se de Dumnezeu, pe fiecare apucându-i, îi trântea la pământ şi aşternându-i pe toţi dinaintea picioarelor Sfintei Daria, îi ţinea nescăpaţi; însă nu-i omora, nici îi rănea, ci aştepta porunca Dariei.

Deci, a zis sfânta către acei bărbaţi: "Dacă veţi crede în Hristos, veţi putea să ieşiţi de aici fără vătămare, iar de nu, apoi zeii voştrii să vă apere de la moarte".

Iar ei cu un glas au strigat, zicând: "Cel ce nu crede că Hristos este Dumnezeu adevărat şi viu, acela să nu iasă de aici viu!"

Astfel strigând ei, Sfânta Daria a poruncit leului ca fără vătămare să elibereze pe acei bărbaţi.

Iar ei, ieşind, strigau cu mare glas: "Credeţi, popoarele Romei, că nu este alt Dumnezeu afară de Hristos, pe Care Daria Îl propovăduieşte!"

Înştiinţându-se despre aceea Chelerin, eparhul, a poruncit să aprindă un foc mare lângă uşile acelei case, în care era Daria cu leul, ca să ardă împreună cu fiara. Leul, văzând focul, s-a speriat şi a început a răcni. Dar sfânta i-a zis: ***"Nu te teme, că nu vei fi ars, nici prins de cineva, nici ucis; ci cu a ta firească moarte, la vremea ta vei muri. Deci, lepădând frica, ieşi şi te du cu pace în pustie, căci Acela, pe Care tu întru mine L-ai cinstit, te va apăra pe tine".*** Iar leul, plecându-şi capul, a ieşit şi prin mijlocul cetăţii ducându-se, pe nimeni n-a vătămat, ci a fugit în pustietate; iar cei ce s-au izbăvit din gura lui, toţi au primit Botezul.

După ce s-a înştiinţat de acestea împăratul Numerian, a poruncit eparhului ca pe Hrisant şi pe Daria cu munci cumplite să-i piardă. Sfântului Hrisant, fiind spânzurat gol pe lemn, îi aduseră şi lumânări aprinse ca să-l ardă; dar îndată lemnul s-a rupt, legăturile s-au sfărâmat şi lumânările s-au stins. Iar câţi au vrut să se atingă de Sfânta Daria, mâinile acelora îndată se zgârceau şi vinele lor se rupeau şi ţipau de durerea cea cumplită. Văzând aceasta, eparhul s-a temut şi alergând degrabă, a spus împăratului. Iar el, socotind acele minuni, nu din puterea lui Dumnezeu, ci din meşteşugul vrăjitoresc, a poruncit ca pe amândoi, pe Hrisant şi pe Daria, să-i scoată afară din cetate şi săpând o groapă adâncă, pe calea ce se numeşte Salaria, să-i arunce într-însa pe amândoi; apoi cu pietre şi cu pământ să-i acopere şi să-i îngroape de vii.

Martiriul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria

Deci, astfel fiind duşi Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, cântând şi rugându-se, s-au pogorât în groapa aceea şi au primit muceniceasca moarte şi îngropare, fiind acoperiţi de vii cu pământ şi cu piatră, după porunca tiranului. Şi, precum în viaţa aceasta au avut viaţa de obşte întru duhovniceasca însoţire, astfel s-au sfârşit amândoi împreună, fiind primiţi de Dumnezeu ca o jertfă vie şi bine primită, câştigând cununile răsplătirii celei fără de moarte.

La locul acela multe minuni şi tămăduiri se făceau şi mulţime fără de număr de creştini, bărbaţi, femei şi copii, adunându-se într-o peşteră oarecare ce era acolo aproape, cu bucurie prăznuiau ziua mucenicilor şi cu dumnezeieştile Taine se împărtăşeau.

Înştiinţându-se despre aceasta tiranul, îndată a poruncit să astupe intrarea peşterii aceleia şi să răstoarne pământ. Deci s-a făcut aceea degrabă şi s-a săvârşit acolo muceniceşte toată mulţimea adunării creştineşti, între care erau Diodor presbiterul, Marian diaconul şi mulţi clerici. Însă nu este cu putinţă a număra numele credincioşilor care s-au sfârşit acolo, căci erau fără număr.

Iar acestea toate ce s-au făcut, noi, fraţii Varin şi Armenie, le-am scris, după porunca prea sfinţitului Ştefan, papa de la Roma şi în toate cetăţile le-am trimis, ca să ştie toţi că Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria au luat cununile muceniceşti întru

cerească Împărăţie, de la Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava şi stăpânirea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.